

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 3Co/686/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7612217413
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 07. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ladislav Duditš
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2015:7612217413.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ladislava Duditša a sudkýň Mgr. Angeliky Sopoligovej a JUDr. Zuzany Matyiovej v právnej veci žalobcu POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Pribinova č. 25, IČO: 35 807 598, zastúpeného Fridrich Paľko, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Grösslingova 4, IČO: 36 864 421, proti žalovanému: Slovenská republika, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, Župné námestie 13, v konaní o náhradu škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Spišská Nová Vsi č.k. 9C/96/2012-127 zo dňa 28. marca 2014 takto

r o z h o d o l :

P o t v r d z u j e rozsudok

Náhradu trov odvolacieho konania žalovanej proti žalobcovi **n e p r i z n á v a.**

o d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Spišská Nová Ves (ďalej len „súd prvého stupňa“) napadnutým rozsudkom zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal náhrady škody a nemajetkovej ujmy, ktorá mu mala byť spôsobená tvrdeným nesprávnym úradným postupom v exekučných konaniach vedených na Okresnom súde Spišská Nová Ves, v ktorých žalobca vystupoval ako oprávnený. Zamietol aj návrh žalobcu na prerušenie konania. Žalovanému náhradu trov konania súd prvého stupňa nepriznal.

Podľa žalobcu k nesprávnemu úradnému postupu malo dôjsť tým spôsobom, že súd prvého stupňa v jednotlivých exekučných konaniach:

- zamietol žiadosť súdneho exekútora o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie (žaloby označené ISTINA RS),
- rozhodol o zamietnutí žiadosti súdneho exekútora o vydanie poverenia po zákonnej 15-dňovej lehote (žaloby označené NZP),
- rozhodol o vydaní poverenia súdneho exekútora na vykonanie exekúcie po zákonnej 15-dňovej lehote (žaloby označené NP),
- rozhodol o návrhu oprávneného na zmenu súdneho exekútora po 30-dňovej zákonnej lehote (žaloby označené ZE).

Uznesením č.k. 9C/96/2012-7 zo dňa 09.10.2012 spojil súd prvého stupňa na spoločné konanie vecí vedené pod sp.zn. 9C/96/2012, 9C/115/2012, 9C/119/2012, 9C/126/2012, 9C/142/2012, 9C/150/2012, 9C/245/2012, 9C/152/2012, 9C/155/2012, 9C/165/2012, 9C/196/2012, 9C/217/2012, 9C/239/2012, 9C/252/2012, 9C/281/2012, 9C/291/2012, 9C/309/2012 a 9C/315/2012 s tým, že spoločné konanie je ďalej vedené pod sp.zn. 9C/96/2012. Žalovaný v písomnom vyjadrení k podaným žalobám poukázal na

to, že v jednotlivých žalobách sa vyskytuje viacero nedostatkov, napr. že sú zmätočne označení povinní, nie sú uvedené spisové značky príslušných exekučných konaní. Čo sa týka žalobcom uvádzaným prietahom v konaní poukázal na to, že „žiadosti o informáciu o stave konania“ nie je možné považovať za riadny prostriedok, ktorý by smeroval k zabráneniu prietahov a k ich účinnému odstráneniu. Všeobecný súd v konaní o náhradu škody nie je oprávnený posudzovať prietahy v konaní. Túto právomoc má iba predseda súdu alebo Ústavný súd Slovenskej republiky.

Súd prvého stupňa sa oboznámil v tomto spoločnom konaní s jednotlivými exekučnými spismi Okresného súdu Spišská Nová Ves, v ktorých bol nesprávny úradný postup namietaný. Exekučnými titulmi vo všetkých exekučných veciach boli rozhodcovské rozsudky Stáleho rozhodcovského súdu resp. notárske zápisnice. Súd prvého stupňa dospel k záveru, že námietka žalovaného poukazujúca na nedostatky žalobných návrhov nie je dôvodná, pretože žalobca správne označil účastníkov konania, opísal skutočnosti, na základe ktorých uplatnil svoj nárok, označil dôkazy, uviedol, čoho sa domáha, a preto postup v zmysle § 43 ods. 1 O.s.p. považoval za nedôvodný. Rovnako sa súd prvého stupňa vysporiadaval s uplatnenou námietkou premlčania uplatneného nároku žalobcu zo strany žalovaného a dospel k záveru, že k premlčaniu žalobcom uplatneného nároku nedošlo a žalobné návrhy boli podané v rámci plynutia 3-ročnej premlčacej doby.

Súd prvého stupňa právne posudzoval vec podľa ust. §§ 3, 5, 6, 9, 15, 17 a 19 zák. č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, § 41 a § 44 zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti a § 45 zákona č. 244 /2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní a dospel k záveru, že žaloba nie je dôvodná.

V konaniach vedených pôvodne pod sp.zn. 9C/126/2012, 9C/142/2012, 9C/165/2012, 9C/196/2012 a 9C/217/2012 (ISTINA RS) žalobca namietal, že exekučný súd zamietol žiadosť súdneho exekútora o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie a preskúmaval exekučný titul nad rámec právomoci zverenej exekučného súdu tým, že preskúmal skutkový stav veci a konal tak, akoby sám rozhodoval vo veci samej, čím vykonal úradný postup bez splnenia zákonných podmienok. Z oboznámených exekučných spisov 4Er/598/2009, 4Er/669/2010, 4Er/160/2011, 4Er/570/2010 a 4Er/17/2011 súd prvého stupňa mal preukázané, že žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola zamietnutá. Exekučným titulom vo všetkých uvedených veciach bol rozsudok rozhodcovského súdu a právny vzťah medzi oprávneným a povinným bol hodnotený exekučným súdom ako spotrebiteľský právny vzťah. Súd prvého stupňa poukazujúc na ust. § 45 ods. 2 zák. č. 244/2002 Z.z. zdôraznil, že exekučný súd je nielen oprávnený, ale aj povinný v ktoromkoľvek štádiu exekučného konania, t.j. aj pri rozhodovaní o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, skúmať zákonnosť exekučného titulu, t.j. rozhodcovského rozsudku. V tejto súvislosti poukázal aj na rozhodnutia NS SR (5Cdo 439/2012, 6Cdo 290/2012), či rozhodnutia Ústavného súdu SR (sp. zn. I. ÚS 278/2013, sp. zn. IV. ÚS 55/2011). Preto dospel k záveru, že posudzovanie zákonnosti rozhodcovských rozsudkov v rámci exekučného konania nemožno hodnotiť ako nesprávny úradný postup. Okrem toho, že exekučný súd mal nielen oprávnenie, ale aj povinnosť preskúmať exekučný titul - rozhodcovský rozsudok, súd prvého stupňa uviedol, že nie je možné konštatovať nezákonnosť rozhodnutí exekučného súdu, t.j. rozhodnutí o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, pretože otázka nezákonnosti rozhodnutia nemôže byť riešená ako predbežná otázka v konaní o náhradu škody. O nezákonnosti rozhodnutia musí byť rozhodnuté príslušným súdom, ktorý rozhodnutie zruší alebo zmení a takéto rozhodnutie je pre rozhodovanie v konaní o náhrade škody záväzná. Oboznámením sa s exekučným spisom mal súd prvého stupňa za preukázané, že rozhodnutie exekučného súdu o zamietnutí žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie nebolo zrušené, resp. zmenené pre nezákonnosť. Vo veciach 4Er/160/2010, 4Er/570/2010 a 4Er/17/2011 žalobca ani nevyužil právo podať odvolanie proti rozhodnutiu o zamietnutí poverenia. Vo veci 4Er/598/2009 bolo rozhodnutie o zamietnutí žiadosti potvrdené odvolacím súdom. Vo veci 4Er/669/2010 vzal žalobca odvolanie späť.

Skutočnosť, že Okresný súd Spišská Nová Ves rozhodol o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie po zákonnej 15-dňovej lehote uviedol žalobca ako dôvod náhrady škody a nemajetkovej ujmy v konaniach vedených pôvodne pod sp.zn. 9C/96/2012 (exekučný spis 4Er/423/2009), 9C/281/2012 (4Er/598/2009), 9C/309/2012 (4Er/521/2009) a 9C/315/2012 (4Er/979/2009). Oboznámením sa s exekučnými spismi mal súd prvého stupňa za preukázané, že žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie boli zamietnuté po 15 dňoch od doručenia žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Vo všetkých veciach po podaní žiadosti

exekučný súd musel žiadať exekútora o doplnenie podkladov nevyhnutných na posúdenie žiadosti. Okrem toho súd prvého stupňa zastáva názor, že lehota podľa § 44 ods. 2 EP platí iba vtedy, ak dôjde k vydaniu poverenia a nie pre rozhodnutie o zamietnutí žiadosti. Exekučný súd žiadosti posudzoval aj podľa zák. č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní, zák. č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch platného v čase uzavretia predložených úverových zmlúv, podľa ustanovení OZ týkajúcich sa ochrany spotrebiteľa, ako aj podľa Smernice č. 93/13/EHS. Po predložení zmenky exekučný súd rozhodol do 15 dní. V súvislosti s namietanými skutočnosťami uvádzanými žalobcom v žalobnom návrhu pokiaľ sa týka oneskoreného rozhodnutia tunajšieho súdu o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie súd prvého stupňa dospel k záveru, že žalobca v konaní nepreukázal existenciu rozhodnutia, ktoré by konštatovali prieťahy v daných exekučných konaniach, a teda nepreukázal nesprávny úradný postup spočívajúci v nečinnosti súdu prvého stupňa v uvedených veciach. Podľa oboznámených spisov č. 22/2010, č. 34/2010 a č. 12/2011 a to odpovedí na sťažnosti žalobcu na prieťahy v konaní, sťažnosti žalobcu boli vyhodnotené v celom rozsahu ako neopodstatnené. V neposlednom rade súd prvého stupňa poukázal aj na článok 48 ods. 2 Ústavy SR s tým, že porušenie uvedeného článku na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov, patrí výlučne do právomoci Ústavného súdu SR. Okresný súd nemá právomoc konštatovať prieťahy v súdnom ani v exekučnom konaní. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti a to nepredloženie rozhodnutia príslušného orgánu o existencii prieťahov v daných exekučných veciach a nedostatok právomoci Okresného súdu Spišská Nová Ves na rozhodnutie o prieťahoch, mal súd prvého stupňa, že v uvedených veciach nebol zo strany žalobcu preukázaný nesprávny úradný postup exekučného súdu a v tomto smere žalobca dôkazné bremeno neunesol.

Pokiaľ sa týka konaní vedených pôvodne pod sp.zn. 9C/239/2012 (4Er/9/2009) a 9C/252/2012 (4Er/7/2009) žalobca namietal nesprávny úradný postup exekučného súdu spočívajúci vo vydaní poverenia na vykonanie exekúcie po zákonnej 15-dňovej lehote. Súd prvého stupňa z oboch exekučných spisov zistil, že žiadosti udelenie poverenia boli doručené 9.1.2009 a poverenie bolo vydané 19.1.2009, teda v zákonnej lehote.

Pokiaľ sa týka konaní vedených pôvodne pod sp.zn. 9C/115/2012, 9C/119/2012, 9C/150/2012, 9C/152/2012, 9C/155/2012, a 9C/291/2012 k nesprávnemu úradnému postupu exekučného súdu malo podľa žalobcu dôjsť tým, že súd nerozhodol o návrhu oprávneného na zmenu súdneho exekútora v zákonom stanovenom čase t.j. do 30-tich dní od doručenia návrhu na zmenu exekútora (ZE). Z oboznámených exekučných spisov bolo súdom prvého stupňa zistené, že po podaní návrhu na zmenu exekútora v 30-dňovej lehote, boli exekučným súdom zaslané pôvodnému exekútorovi žiadosti na vyjadrenie spolu so žiadosťou o vyčíslenie trov a predloženie exekučného spisu a až po predložení spisov a vyčíslení trov exekúcie bolo o návrhoch na zmenu súdneho exekútora rozhodnuté. Žalobca nepreukázal existenciu nečinnosti a prieťahov a ani podané sťažnosti sa netýkali uvedených exekučných vecí.

Súd prvého stupňa preto konštatoval, že zo strany žalobcu nebol v konaní preukázaný nesprávny úradný postup exekučného súdu v uvedených exekučných konaniach, ani nezákonnosť rozhodnutí exekučného súdu. Hmotnoprávne podmienky uplatnenia nároku škody a nemajetkovej ujmy spôsobenej nesprávnym úradným postupom musia byť splnené súčasne, pričom zo strany žalobcu nebola preukázaná už prvá z vyššie uvedených podmienok. Súd prvého stupňa preto pre nepreukázanie existencie podmienok priznania náhrady škody a nemajetkovej ujmy zo strany žalobcu, jeho návrh v celom rozsahu zamietol.

O zamietnutí návrhu na prerušenie konania rozhodol súd prvého stupňa s poukazom na ust. § 109 ods. 1 a 2 O.s.p. Žalobca žiadal prerušiť konanie do rozhodnutia Ústavného súdu SR o jeho ústavnej sťažnosti, ktorej predmetom je namietané porušenie práva na zákonného sudcu a nestranný súd. Súd prvého stupňa poukázal na to, že o námietke zaujatosti už rozhodol Krajský súd v Košiciach a týmto rozhodnutím je viazaný súd prvého stupňa aj účastníci konania. Navyše Ústavný súd SR už sťažnosť žalobcu odmietol uznesením z 12.12.2013 sp.zn. IV. ÚS 693/2013-11.

O trovách konania rozhodol súd prvého stupňa podľa ust. § 142 ods. 1 O.s.p. Žalovaný si nárok na náhradu trov konania v písomnom vyjadrení uplatnil, avšak trovy nevyčísľil v stanovenej lehote podľa § 151 ods. 2 O.s.p. a zo spisu výška trov náhrady trov konania nevyplýva, preto súd prvého stupňa náhradu trov konania žalovanému nepriznal.

Proti tomuto rozsudku v zákonnej lehote podal odvolanie žalobca z dôvodov podľa ust. § 205 ods. 2 písm. a/ v spojení s ust. § 221 ods. 1 písm. f/, g/ a h/ O.s.p., § 205 ods. 2 písm. c/ a f/ O.s.p. Navrhol, aby odvolací súd zrušil rozsudok súdu prvého stupňa a vec mu vrátil na opätovné prejednanie.

Odvolateľ namieta postup súdu prvého stupňa, ktorý vec prejednal v neprítomnosti účastníkov konania s odôvodnením, že žalobca sa bez ospravedlnenia na pojednávanie nedostavil. Odvolateľ tvrdí, že riadne a včas požiadal o zrušenie pojednávania, uviedol dôležité dôvody a predložil listiny spojené s označenými dôvodmi, preto súd nemohol postupovať podľa § 101 ods. 2 O.s.p. a ak tak spravil, odňal žalobcovi právo na konanie pred súdom. Obsahom žiadosti o zrušenie pojednávania bola námietka, že konajúci sudca je vylúčený, pričom poukázal na to, že Krajský súd v Trnave svojím rozhodnutím v právne a skutkovo zhodnej veci vylúčil všetkých sudcov z rozhodovania a vec prikázal na prejednanie inému súdu a rovnako rozhodovali Krajský súd v Nitre a Krajský súd v Prešove. Za týchto okolností neobstojí názor Krajského súdu v Košiciach vo veci nestrannosti pre rozpor s rozhodovacou praxou iných krajských súdov, Ústavného súdu a Európskeho súdu pre ľudské práva, a preto ústne pojednávanie nemalo byť vykonané. Žalobca pritom trval na osobnej účasti svojho právneho zástupcu na pojednávaní, avšak iba na takom, ktoré bude vedené nestranným sudcom na nestrannom súde. Ďalej žalobca namieta, že sa nemohol vyjadriť k tvrdeniam žalovaného, z ktorých súd pri svojom rozhodovaní vychádzal, ani k dôkazom ktoré súd vykonal. Súd sa dopustil viacerých omylov, keď konštatoval, že žalobcom namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané. Koncepcia spravodlivého súdneho konania zahŕňa právo na kontradiktórne konanie, ktoré bolo v tejto veci porušené. Konajúci súd neumožnil žalobcovi vyjadriť sa k skutkovým a právnym otázkam vecí. Žalobca ďalej namieta, že nebolo možné vo veci rozhodnúť bez nariadenia pojednávania, pretože tým došlo k porušeniu práva žalobcu na kontradiktórny súdny proces. Ďalej žalobca namieta, že ak žalovaný nereagoval na výzvu súdu, aby predložil písomné vyjadrenie k žalobnému návrhu, mal súd rozhodnúť o návrhu rozsudkom pre zmeškanie podľa § 153b O.s.p.

Pokiaľ sa týka majetkovej škody namieta odvolateľ názor súdu prvého stupňa o jej nedôvodnosti, pretože konajúci súd ignoroval tvrdenia žalobcu o majetkovej škode, ktorá mu vznikla z titulu udržiavania správy informačného systému a z titulu výdajov na administratívne spracovanie textov urgencií, na publikačné výdaje spojené s vyhotovením urgencií, na poštovné a telekomunikačné výdaje, a preto je v tejto časti rozhodnutie súdu nepreskúmateľné. Z odôvodnenia rozsudku nie je zrejmé, akou úvahou súd dospel k presvedčeniu o tom, že majetková škoda nevznikla. Žalobca hodlal v konaní pred súdom prostredníctvom vykonaného pojednávania predložiť dôkazy o výške majetkovej škody a to aj prostredníctvom znaleckého posudku, ktorého vyhotovenie zabezpečil. Konajúci súd však dokazovanie neprípustne skrátil len na dôkazy vykonávané ex offio, žalobcu nepoučil podľa § 120 ods. 4 O.s.p. a neoznámil mu, že hodlá vyhlásiť rozhodnutie vo veci samej tak, aby mal priestor navrhnúť alebo predložiť ďalšie dôkazy. Pokiaľ sa týka nemajetkovej ujmy, súd prvého stupňa nevysvetlil, prečo nekonštatoval, že došlo k porušeniu práva žalobcu na prerokovanie veci bez zbytočného prieťahu. Ak sám konajúci súd zistil, že o návrhu nebolo rozhodnuté v zákonom stanovenom čase, mal konštatovať porušenie práva priznať nemajetkovú ujmu žalobcovi.

Krajský súd ako súd odvolací vec prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p.), podľa § 212 ods. 1, 3 O.s.p. preskúmal rozsudok spolu s konaním ktoré mu predchádzalo a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je nedôvodné.

Odvolací súd predovšetkým považuje za potrebné uviesť, že prevažná väčšina odvolacích námietok žalobcu je irelevantná vo vzťahu k napadnutému rozsudku. Odvolateľ v odvolaní uvádza námietky, ktoré žiadnym spôsobom nekorešponujú priebehu konania vo veci samej a dôvodom, pre ktoré súd žalobu zamietol.

Takýmito irelevantnými námietkami sú námietka vo vzťahu k skutočnosti, že sa vo veci neuskutočnilo ústne pojednávanie, námietka skutočnosti, že žalovaný sa vo veci nevyjadril napriek výzve súdu a doručenému žalobnému návrhu a námietky vo vzťahu k posúdeniu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy.

Z obsahu spisu vyplýva, že vo veci bolo nariadené ústne pojednávanie na deň 28.03.2014, ktorého sa účastníci konania nezúčastnili. Keďže však ústne pojednávanie vo veci bolo nariadené a bolo vykonané, je odvolacia námietka žalobcu o neuskutočnení ústneho pojednávania irelevantná.

Z obsahu spisu ďalej vyplýva, že žalovaný sa k žalobe podrobne vyjadril písomným podaním zo dňa 4.2.2013 (č.l. 31 a nasl. spisu). Preto odvolacia námietka vo vzťahu k možnosti rozhodnutia rozsudku pre zmeškanie je neopodstatnená. Vyjadrenie žalovaného bolo doručené právnomu zástupcovi žalobcu 19.02.2013.

Odňatím možnosti konať pred súdom (§ 221 ods. 1 písm. f/ O.s.p.) je potrebné rozumieť taký procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi konania odnímajú tie procesné práva, ktoré mu zákon priznáva. Vo všeobecnosti ide taký postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia jeho procesných práv, priznaných mu v občianskom súdnom konaní za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov.

V prejednávanej veci z obsahu spisu je preukázané splnenie podmienok pre pojednávanie súdu dňa 28.03.2014, keďže bola zachovaná aj lehota na prípravu pojednávania v zmysle ust. § 115 ods. 2 O.s.p. Na tomto pojednávaní súd prvého stupňa oboznámil výsledky prípravy pojednávania a vykonal dokazovanie oboznámením listinných dôkazov v zmysle ust. § 129 ods. 1 O.s.p. ich prečítaním (č.l. 124 - 125 spisu).

Pokiaľ žalobca namietal, že nemal možnosť sa vyjadriť k dôkazom, ktoré súd vykonal a založil na nich svoje rozhodnutie, k tomu odvolací súd uvádza, že tohto práva sa vzdal sám tým, že sa nedostavil na pojednávanie, na ktoré bol riadne predvolaný, ani nepožiadal z dôležitého dôvodu o jeho odročenie. Na tomto pojednávaní bolo pritom vykonané dokazovanie oboznámením listinných dôkazov a pokiaľ by sa žalobca bol tohto pojednávania zúčastnil, mal možnosť sa k vykonaným dôkazom vyjadriť a realizovať aj svoje ďalšie procesné práva spojené s účasťou na pojednávaní, vrátane vyjadriť sa k skutkovým a právnym otázkam veci a navrhnúť dôkazy na podporu svojich tvrdení. Je teda zrejmé, že zásada kontradiktórnosti konania ani právo žalobcu na súdnu ochranu porušené neboli.

Nenáležitá je preto námietka žalobcu, že v danej veci nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania, keďže súd rozhodol vo veci na pojednávaní za splnenia podmienok v zmysle ust. § 101 ods. 2 O.s.p., ako aj ostatných zákonných podmienok tak, ako bolo uvedené vyššie.

Rovnako nenáležitá je aj námietka o vykonaní dokazovania listinami, ktorých pôvod nie je z odôvodnenia rozhodnutia poznateľný.

Z odôvodnenia rozsudku nepochybne vyplýva, že súd vykonal dokazovanie listinami obsiahnutými v exekučných spisoch, ako aj Spr spisoch 22/2010, 34/2010 a 12/2011 a tento záver nepochybne vyplýva aj zo zápisnice o pojednávaní.

Odvolací dôvod podľa ust. § 205 ods. 2 písm. a/ v spojení s ust. § 221 ods. 1 písm. g/ O.s.p. je daný vtedy, ak vo veci rozhodoval vylúčený sudca.

V prejednávanej veci tento odvolací dôvod nie je naplnený, pretože zákonná sudkyňa nebola vylúčená z pojednávania a rozhodovania v tejto veci, o čom bolo rozhodnuté uznesením Krajského súdu v Košiciach 4NcC/26/2012-14 zo dňa 22.10.2012.

Za situácie, že bolo právoplatným rozhodnutím Krajského súdu v Košiciach v zmysle ust. § 16 O.s.p. rozhodnuté o tom, že zákonná sudkyňa nie je vylúčená z prejednávania a rozhodovania v tejto veci, nie je náležitá námietka žalobcu, že vo veci rozhodoval vylúčený sudca.

Neúplnosť zistenia skutkového stavu (§ 205 ods. 2 písm. c/ O.s.p.) je v sporovom konaní odvolacím dôvodom len za predpokladu, že príčinou neúplných skutkových zistení bola okolnosť, že súd nevykonal účastníkom navrhnutý dôkaz, spôsobilý preukázať právne významnú skutočnosť. Účastník, ktorý v odvolaní uplatní tento odvolací dôvod, musí súčasne označiť dôkaz, ktorý - hoci bol navrhovaný - nebol vykonaný a uviesť právne významné skutočnosti, ktorého hoci boli tvrdené, súd nezisťoval, najmä preto, že ich nepovažoval za právne významné a ďalej, že vždy musí ísť len o skutočnosti a dôkazy uplatnené už v konaní pred súdom prvého stupňa.

Žalobca v odvolaní neoznačil dôkaz, ktorý - hoci bol navrhovaný - nebol vykonaný, preto ani tento tvrdý dovolací dôvod nie je daný.

Odvolací súd sa stotožňuje so správnymi skutkovými zisteniami a právnym záverom súdu prvého stupňa, v zmysle ktorého neboli splnené podmienky zodpovednosti žalovaného za škodu v zmysle zák. 514/2003 Z.z., ktorá mala byť spôsobená žalobcovi tvrdým nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Spišská Nová Ves v jednotlivých exekučných konaniach vedených na tomto súde resp. prípadne nezákonným rozhodnutím vydaným v týchto konaniach, z ktorého dôvodu základ nároku nie je daný.

Správne, podrobné, presvedčivé a zákonu zodpovedajúce sú dôvody napadnutého rozsudku, s ktorými sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje a na tieto odkazuje (§ 219 ods. 2 O.s.p.).

Z odôvodnenia rozsudku vyplýva úvaha súdu, na základe ktorej dospel k záveru o vylúčení zodpovednosti žalovaného za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom a nezákonným rozhodnutím, aj s poukazom na príslušné právne predpisy, ktoré aplikoval na zistený skutkový stav a je preto nenáležitá námietka žalobcu o nepreskúmateľnosti a arbitrárnosti záverov súdu prvého stupňa, na ktorých založil svoje rozhodnutie.

Vzhľadom na správny záver súdu, že v danom prípade nie je daný základ nároku, nebolo povinnosťou súdu skúmať výšku škody a nemajetkovej ujmy a vykonávať v tomto smere dokazovanie. Nenáležitá je preto odvolacia námietka žalobcov nepreskúmateľnosti rozhodnutia v časti náhrady škody a nemajetkovej ujmy, ako aj všetky ostatné odvolacie námietky týkajúce sa tejto otázky. Súd prvého stupňa v odôvodnení rozsudku uviedol z akého dôvodu sa nezaoberal samotnou výškou škody, či nemajetkovej ujmy a v tomto smere nie je jeho rozhodnutie nepreskúmateľné.

Odvolací súd je teda toho názoru, že súd prvého stupňa riadne a úplne zistil skutkový stav veci, tento zistený skutkový stav podriadil pod relevantné ustanovenia hmotného práva, ktoré na danú vec správne aplikoval a interpretoval.

Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov sú odvolacie námietky žalobcu nedôvodné, preto odvolací súd napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdil podľa § 219 ods. 1 O.s.p., vrátane výroku o trovách konania účastníkov.

Vecne správne je aj rozhodnutie o zamietnutí návrhu na prerušenie konania, keďže dôvod, pre ktorý žalobca o prerušenie konania žiadal nebol daný. V tomto smere poukazuje odvolací súd na odôvodnenie rozhodnutia súdu prvého stupňa.

O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s ust. § 142 ods. 1 O.s.p.. Žalovaný bol v odvolacom konaní úspešný, preto má právo na náhradu trov odvolacieho konania

voči neúspešnému žalobcovi, trovy odvolacieho konania neuplatnil, preto súd žalovanému náhradu trov konania proti žalobcovi nepriznal.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.